

„Ура!“ извикалъ началникътъ, щомъ видѣлъ, че колата се движела тъй, както никой до сега не билъ виждалъ — „Ура!“ извикалъ той и отъ удоволствие направилъ тумба.

Всѣкой искалъ да се повози на колата; най-напредъ се возилъ началникътъ, а следъ него другитъ. Най-напредъ по-старитъ, па следъ тѣхъ по-младитъ.

Оттогава вече всички наричали сакатото момче изобретателъ. Разбира се, мжно би изобретило то колата, ако дървениятъ пнь не бѣше му строшилъ краката, ако Водна Стрела не бѣше построилъ лодката и ако другитъ момчета не бѣха търкаляли неговата лодка по облитъ колове.

Хората на Водна Стрела направили много коли, та всѣки да си има такава. И когато не били заети съ обработването на нивитъ си, тѣ впрѣгали конетъ си въ колитъ и отивали на разходка. Разбира се, че тѣхнитъ коли скрибуцали, защото по онова време не знаели да смазватъ оситъ, ала тѣхните уши понасяли този шумъ.

IV.

Наскоро хората забележили нѣщо съвсемъ ново. Когато пжтували дълъгъ пжтъ, осьта се сгорещявала, дори еднажъ се запалила на тѣзи мѣста, дето се търкала о колелетата. Разбрали тѣ, че чрезъ триене се получава огънь и се опитали да добиятъ по този начинъ такъвъ. Тѣ взели една дъска, пробили дупка и почнали да движатъ въ нея едно твърдо дърво. Като се уморявалъ единъ, замѣствалъ го другъ. Не минало много време и дървото се сгорещило. Тѣ турили въ дупката дървени стърготини и пакъ продължили да триятъ дървото. Дървенитъ стърготини започнали да тлѣятъ и наскоро изъ дупката се подало свѣтло пламъче.

Така тѣ съ изобретяването на колата направили ново откритие: чрезъ триене да добиватъ огънь, какъвто досега тѣ получавали като секнѣли съ кремъци.

V.

Мжжетъ на Водна Стрела, които имали вече и лодки и коли, пожелали да пжтуватъ по свѣта, за да научатъ какво има по него.

Едни се качили въ лодки и заплували по течението